

Tribuna

David Bueno i Torrens. Professor i investigador de genètica i divulgador de la ciència

Cervells grocs

M'agrada anar vestit amb pantalons, camisa i jaqueta de color negre (encara que físicament el negre no és un color, sinó l'absència de radiació electromagnètica dins l'interval de la llum visible). Ho faig per gust personal, inspirat en els motoristes clàssics, que m'alimentaven els somnis durant l'adolescència. Anar vestit d'aquesta manera em fa pensar també en una cançó de Johnny Cash, *Man in black*. “[Vaig de negre] pel pres que paga el preu d'una llei feta a mida del poder”, diu una de les estrofes, totes de caire social, segons la magnífica versió que canta Loquillo. Tanmateix, i just per aquest motiu, fa dies que porto, com tantes altres persones, un llaç groc. I el 21-D aniré a votar amb tanta roba groga com pugui, ara que és prohibit d'il·luminar fonts i edificis públics amb aquest color tan càlid i escaient en dates prenadalenques, però sobretot m'asseguraré de portar el cervell ben groc. Ara us explico això del cervell.

ELS COLORS, com les paraules, poden tenir més influència sobre els nostres pensaments del que sembla (potser per això al-

guns jutges han fet retirar els rètols amb la paraula “democràcia” durant la campanya electoral). El cervell interpreta cada color d'una manera diferent. No estic parlant de l'anomenada cromoteràpia, que no té validesa científica, sinó de les relacions emocionals que fa el cervell de manera preconscient amb els diferents colors. Hi ha diversos treballs experimentals que ho han examinat, com per exemple un parell que van ser publicats a finals del 2015 en dues revistes científiques de prestigi (*Plos One* i *The Quarterly Journal of Experimental Psychology*).

En aquest treballs es va mostrar a un

“El cervell relaciona les emocions que podem qualificar de positives al color groc

nombre considerable de voluntaris diferents escenes de pel·lícules o se'ls va fer escoltar fragments musicals, i se'ls va demanar que ho associessin a colors, al mateix temps que se'ls monitorava l'activitat cerebral per establir el seu estat emocional. Invariablement, tots associaven les escenes o els fragments musicals que els induïen estats de goig, de plaer, de tranquil·litat o de felicitat al color groc. En contraposició, el vermell l'associaven a perill o ràbia, i la gama dels cians i blaus, a por i tristesa.

DIT D'UNA ALTRA MANERA, el cervell relaciona les emocions que subjectivament podem qualificar de positives al color groc. Potser per això hi ha qui pensa que el groc és un color perillós durant una campanya electoral, no fos que ens ajudés a mantenir un estat anímic positiu quan ens volen derrotats. Prohibir el groc en determinats indrets va més enllà d'una simple limitació política. I per això, conscientment, malgrat les dificultats, o precisament per superar-les de manera positiva i proactiva, mantindré el meu cervell ben groc.